

ဈေး

မျှော်လေတဲ့လွမ်းဘွဲ့ကိုစေ

DESIGN THEIN SHWE KYI

အခန်း (၁)

ဧည့်ခန်းထဲက ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေကြတာ လူငါးယောက်တောင် ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ အားလုံး တိတ်ဆိတ်စွာပဲရှိနေခဲ့ကြသည်။

ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေသည့် ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်တို့ ဇနီးမောင်နှံရော သီရိတို့ ဇနီးမောင်နှံပါ ခေါင်းလေးငုံ့ထိုင်နေသော တော်ဝင်သူဆီမှာ မျက်တောင်မခတ်တမ်း ငေးမောကြည့်နေသည်။

သိမ်မွေ့အေးချမ်းသောမျက်နှာလေးက မတုန်မလှုပ် ရှိနေသည်။ မျက်လွှာလေးချထားပုံက နူးညံ့လွန်းနေကာ ပွေ့ပိုက်ယုယ ချစ်စရာကောင်းနေ၏။

လက်စကခါးစည်းပါသော လက်ပွရင်စေ့အင်္ကျီလေးနှင့် ဂါဝန်အဝါနုလေးကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် တော်ဝင်သူအသွင်က နတ်သမီးလေးတစ်ပါးလိုပဲ ရှိ၏။ ဖြူနုဝင်းအိနေသော အသားအရေက ထိရက်စရာမရှိ။ မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးတွေက ရှင်းသန့်သောမျက်နှာလေးမှာ အထင်ရှား အပေါ်လွင်ဆုံး အလှတွေ ဖြစ်နေသည်။

"သမီးလေးရဲ့ အနာဂတ်အတွက် အကောင်းဆုံးကို အန်တီ စီစဉ်ပေးနေတာ"

တိတ်ဆိတ်နေသော ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်နှုတ်ဖျားက စကားသံထွက်လာ

သည် ။ ဒေါ်သီရိခင်ပွန်း ဦးထွဋ်တင်မျက်နှာက အလိုမကျစွာ မဲသွားရင်း

-

"နေသားကျနေတဲ့ ဘဝက ဘာမှ တိုးတက်လမ်းမှ မရှိဘဲ၊ အခုဆို သမီးလေးအသက်အရွယ်က ငယ်တော့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြီးတော့ ဘွဲ့တစ်ခုရထားတာပဲ ရှိတယ်၊ ပြင်ပလောကရဲ့ အတွေ့အကြုံ အထိအတွေ့က သမီးလေးမှာ မရှိဘူး"

"ဒါက သမီးကို ဘာမှ ပင်ပင်ပန်းပန်းမလုပ်စေဘဲ ရွှေပေါ်မြတင်ထားတာပါ မမဆင့်၊ သွားလေသူအစ်ကိုကြီး အစ်မကြီးတို့ ကလည်း သမီးလေးကို အရိပ်လို ရှိစေချင်ခဲ့တာကြောင့် ပါ"

ဦးထွဋ်တင် လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့သော တော်ဝင်သူမိဘတွေကို ရည်ရွယ်ပြီးပြောသည် ။

မိဘနှစ်ပါးရှိစဉ်ကတည်းက တော်ဝင်သူဆိုသော တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင် ချစ်ခဲ့ကြတာပဲဖြစ်သည် ။

အိမ်နှင့် ကျောင်းကလွဲလို့ ပြင်ပလောကနှင့် တောင် အထိအတွေ့မရှိစေရအောင် ရှိစေခဲ့ကြသည် ။ ပညာရေးအတွက် အိမ်မှာ ဆရာမတွေနှင့် သင်ကြားပေးခဲ့၏။

ပြင်ဦးလွင်မှာ ရှိသော ဒီ "အေးရိပ်စံငြိမ်" ခြံကြီးကလည်း အမည်နှင့်လိုက်ဖက်အောင် သီးသန့်ဆန်လွန်းကာ ကျယ်ဝန်းခမ်းနားသည် ။

တော်ဝင်သူဘဝက အေးရိပ်စံငြိမ်ခြံကြီးထဲက မြေသားပေါ်မှာ ပဲ ခြေချခွင့်ရသည် ။

ခြံကြီးထဲက အပြင်ထွက်ခွင့်ရသည့် အချိန်က ဇိမ်ခံကားကြီးပေါ်မှာ

ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

မမျှော်လင့်ဘဲ တော်ဝင့်မိဘနှစ်ပါး ကားအက်ဆီးဒင့်နှင့် တိမ်းပါးသွားခဲ့ကြတော့ တော်ဝင့်ဘဝလေးက ဦးလေးဝမ်းကွဲတော်စပ် သူ ဦးထွဋ်တင် ဒေါ်သီရိတို့ စောင့်ရှောက်မှုအောက်ကို ရောက်ခဲ့သည်။ ။

အခု တော်ဝင်ဆယ်တန်းအောင်သည့် နှစ်ရောက်မှ ရန်ကုန်က ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်တို့ လင်မယား ရောက်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။

တော်ဝင်သူကို ရန်ကုန်ခေါ်သွားကာ ရန်ကုန်မှာ ပဲ တက္ကသိုလ်ဆက် တက်ခိုင်းမည်ဆိုတော့ ဦးထွဋ်တင်တို့ လက်မခံနိုင်ဖြစ်နေကြ၏။

"အခု တော်ဝင်လေးကို သီရိတို့ အရိပ်ကြည့်စောင့်ရှောက်နေခဲ့တာ လည်း ကြာပါပြီ မမဆင့်ရယ်၊ သမီးလေးက ဒီမှာ ပဲ ပျော်ရွှင်နေပါတယ်။"

ဒေါ်သီရိက ဝင်ပြောပြန်သည်။ ။ ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်အကြည့်တွေက တော်ဝင်သူဆီရောက်သွားရင်း -

"ကဲ သမီးလေးတော်ဝင် အန်တီဆင့်နဲ့ ရန်ကုန်လိုက်ပြီး ကျောင်းတက်မှာ လား၊ သမီးဆုံးဖြတ်၊ ဒီမှာ နေပြီး ဒီခြံထဲမှာ ပဲ ကုပ်နေလို့ သမီးအတွက် ဘာတိုးတက်မှုမှ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်ရင် သမီးရဲ့ အနာဂတ်အတွက် အကျိုးရှိမယ့် သင်တန်းတွေ ပညာရပ်တွေ သင်နိုင်တယ်၊ သမီး ရှေ့ဆက်ရှင်သန်ရမယ့် အနာဂတ်အတွက် ရန်ကုန်မှာ အခွင့်အလမ်းတွေ အများကြီးနော်"

ခေါ်ခင်ခင်ဆင့်စကားတွေကို တော်ဝင်သူ ခေါင်းလေးမော့ မျက်တောင်ရှည်ကြီးတွေပုတ်ခတ်ပြီး နားထောင်သည်။ ။
ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါ မတုံ့ပြန်ပါ။ ဒါကိုကြည့်ပြီး အားမလိုအားမရဖြစ်ရ

တာ ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်ပဲ ဖြစ်၏။

"ဒီခေတ်ကြီးမှာ အိမ်ထဲမှာ ပဲပုန်းနေလို့ ဘာမှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး သမီး"

"တော်ဝင်လေးအတွက် မိဘတွေထားရစ်ခဲ့တဲ့ အမွေဥစ္စာတွေက တစ်သက်စားမကုန်ပါဘူး မမဆင့်ရယ်"

"နေဦး ထွဋ်တင်၊ မိဘအမွေဥစ္စာတွေ ရှိတယ်ဆိုပြီး တစ်ဘဝလုံးကို အိမ်ထဲမှာ ပဲနှစ်ထားမှာ လား။ ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ အရည်အချင်းတော့ ရှိသင့်တာပေါ့၊ ကလေးတိုးတက်မှာ ကို မင်းတို့ က ဘာလို့ ပိတ်ပင်နေတာလဲ။

ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်အားမနာတမ်းဒေါသသံနှင့် ခပ်မာမာဆိုတော့ ဦးထွဋ်တင်နှုတ်ပိတ်သွားသည် ။ ဒေါ်သီရိလည်း ခေါင်းငုံ့သွားခဲ့၏။

"တော်ဝင် သမီး အန်တီမျက်နှာကိုကြည့်၊ သမီးရဲ့ ဘဝကို အသေအချာနားထောင်၊ အခု အန်တီလာခေါ်တာ သမီးရဲ့ ဘဝအတွက် တိုးတက်ဖို့ ပဲ၊ သမီးရဲ့ အန်ကယ်ကလည်း စင်္ကာပူမှာ အ လုပ်သွားလုပ်တော့မှာဆိုတော့ ရန်ကုန်ကအိမ်မှာ အန်တီတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ သမီးလိုက်လာရင် အဖော်လည်း ရတာ အမှန်ပဲ၊ အရေးကြီးတာက အန်တီ သမီးလေးကို တိုးတက်တဲ့ ဘဝတစ်ခု ရောက်စေချင်လို့ ပဲ"

ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်စကားတွေကို နားထောင်ရင်း တော်ဝင်သူအကြည့်တွေက ဦးလေးထွဋ်ဆီရောက်သည် ။

ဦးလေးထွဋ်နှင့် ဒေါ်သီရိတို့ မျက်နှာတွေက အလိုမကျသလို သုန်မှုန်နေခဲ့တာ အထင်အရှား။ တော်ဝင်ကို အန်တီဆင့်နဲ့ မလိုက်စေချင်တာ သေချာသည် ။

ဒါပေမဲ့ တော်ဝင်စိတ်ထဲမှာ တော့ အန်တီဆင့်စကားတွေကို လက်ခံ မိ၏။ စိတ်ကလက်ခံပေမယ့် ခေါင်းမညိတ်ရဲတာ ဦးလေးထွဋ်တို့ ကြောင့် ပဲဖြစ်သည်။ ။

ဒါကို အန်တီဆင့်ကလည်း ရိပ်မိပုံရပါသည်။ ။

"သမီး"

"ရှင်"

"သမီးတစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့ ရန်ကုန်မို့ စိတ်က မရဲဖြစ်နေရင် အခု သမီးအလည်သဘောလိုက်ခဲ့၊ မပျော်ရင် သမီးကို အန်တီဆင့်ကိုယ်တိုင် ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား"

ဒီတစ်ခါတော့ တော်ဝင် ခေါင်းလေးညိတ်ပြမိပါသည်။ ။

ဦးထွဋ်တင် အံကြီးကြိတ်ကာ မကျေမနပ်နှင့် ဧည့်ခန်းထဲက ထွက်သွားသည်။ ။

ဦးထွဋ်တင် အခန်းထဲဝင်သွားသည် အထိ အန်တီဆင့် မျက်လုံးမခွာ တမ်းကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ ဒေါ်သီရိဘက်လှည့်ကာ -

"ဒါကဘာသဘောလဲ၊ နင့်ယောက်ျားက မကျေနပ်တဲ့ သဘောလား မိသီရိ"

"အဲဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူး မမဆင့်ရယ်၊ ကိုထွဋ်က သမီးလေးကို သံယောဇဉ်တွယ်နေတာပါ။ သူ့သမီးရင်းနဲ့ ထပ်တူချစ်တဲ့ ကလေးမ ရန်ကုန်ထွက်သွားမယ်ဆိုတော့ သူ တစ်မျိုးခံစားရလို့ နေမှာ ပါ"

ဒေါ်သီရိ ဖုံးဖုံးဖိဖိပြောသည်။ ။ အန်တီဆင့်က နှုတ်ခမ်းတွေ မဲ့ပြီးပြီး လိုက်ရင်း -

"တော်ဝင်လေးကို သူ တကယ့်တူမရင်းချာလို ချစ်တယ်ဆိုရင် အခု ကိစ္စက တော်ဝင်သူဘဝ တိုးတက်မယ့်ကိစ္စပဲ၊ ခွင့်ပြုရမှာ ပေါ့"

"သိတို့ က ခွင့်မပြုချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး မမဆင့်ရယ်၊ သမီးလေးက အိမ်ထဲကအိမ်ပြင်တောင် ထွက်ဖူးတာမဟုတ်တော့ နေရာသစ်၊ အိမ်အသစ်မှာ မနေတတ်မှာ စိုးလို့ ပါရှင်"

"ဟဲ့ ငါကသူစိမ်းမှ မဟုတ်တာ၊ ပြောရရင် နင့်ယောက်ျားထွဋ်တင်ထက်တောင် ရင်းပါတယ်၊ တော်ဝင်လေးက ငါ့အစ်မရင်းချာရဲ့ သမီးပါ"

အမှန်ဆိုတော့လည်း ဒေါ်သီရိ ခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်ပါ။ တော်ဝင်ရဲ့ ဖခင် ဦးထိုက်အောင်နှင့် ဦးထွဋ်တင်က ညီအစ်ကိုဆိုပေမယ့် သိပ်ပြီးသွေးနီးကြတာ မဟုတ်ပါ။

ဦးထိုက်အောင်ရဲ့ ဦးလေးနှစ်ဝမ်းကွဲလောက်ရဲ့ မွေးစားသားဖြစ်တာမို့ ပြောရရင် သွေးက ဝေးလွန်းပါသည်။ ။

"နင်တို့ တော်ဝင်ကို တကယ်သံယောဇဉ်ရှိ ချစ်ကြတယ်ဆိုရင် ဟောဒီပြင်ဦးလွင်ကခြံကြီးကို ထိန်းသိမ်းထားကြပေါ့၊ တော်ဝင်လေးအနာဂတ်ဘဝအတွက်တော့ ငါ့တာဝန်ထား"

ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်က ယတိပြတ်ပြောလိုက်တာမို့ ဒေါ်သီရိခေါင်းငုံ့ပြီး ငြိမ်သက်သွားပါသည်။ ။

တော်ဝင်ကတော့ အန်တီဆင့်ကိုသာ အားကိုးတကြီး မျက်ဝန်းတွေနှင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဒီအိမ် ဒီခြံကြီးမှာ ထက် အန်တီဆင့်ဆီမှာ ကလွတ်လပ်မှုနှင့် အတူ ဘဝအတွက် တိုးတက်မှုတွေ အများကြီးရှိမှာ ယုံသည်။ ။

လှောင်အိမ်စံငှက်တစ်ကောင်ဘဝကို တော်ဝင် မွန်းကျပ်စိတ်ပျက်

နေခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီလေ။

အခန်း (၂)

ကလေးရေ မင်းနဲ့ နောက်ထပ် ငါဆုံချင်ပြီ XXX ဘဝမှာ ငါအလိုအ
ပ်ဆုံး မင်းရဲ့ မေတ္တာတရား XXX မင်းရဲ့ ကရုဏာ မျက်ဝန်းလေးတွေ
ငါမြင်ချင်ပြီ XXX အရင်လိုချစ်တုန်းပဲ ကလေးရေ

ဂစ်တာကိုတီးပြီး သီချင်းဆိုနေပေမယ့် အာကွအုက်ဝန်းတွေက လ
မ်းမပေါ်မှာ ရောက်နေသည်။ ။ လမ်းမပေါ်ဖြတ်သွားသမျှ မိန်းကလေး
တွေကို အလွတ်မပေးစတမ်း ကြည့်သည်။ ။

ဂစ်တာသံနှင့် သီချင်း ဟာမိုနီမဖြစ်သလို အာကွအသံကလည်း နား
ထောင်လို့ တစ်စက်ကလေးတောင် မပြေပြစ်တာမို့ ဝဏ္ဏနှင့် မင်းမဟော်
တို့ နှစ်ဦးအာရုံတွေကလည်း လမ်းမပေါ်က မြင်ကွင်းတွေကိုပဲ မျောနေခဲ့
ကြသည်။ ။

"လှလိုက်တာ မရယ်၊ တကယ်ဗျာ၊ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ခုန်သွားတယ်"

ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် မမတစ်ယောက် ရှေ့ကဖြတ်အလျှောက်မှာ အာ
ကာအဆိုရော အတီးပါ တိခနဲရပ်သွားပြီး မကြားတကြားပြောသည်။ ။
အာကာရဲ့ ပါဝါမျက်မှန်ကြီးကို ကြောက်တာကြောင့် ပဲလား မသိ။ ထိုမမ
ကလည်း မကြားယောင်ဆောင်ပြီး ခြေလှမ်းတို့ မပျက်
ဆက်လျှောက်သွားခဲ့သည်။ ။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ၊ စောစောက ကလေးဆိုပြီး အခု ချက်ချင်း မ

မ ပြောင်းသွားပါလား"

"ဪ ခါလား၊ အခြေအနေအရပေါ့ကွာ၊ အလန်းလေးတွေတွေ့ရင် ဒီရင်ဘတ်ကြီးထဲက အသည်းနှလုံးက မနေတတ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ပြောရရင် ဟက်ထိတာပေါ့ကွာ"

ဝဏ္ဏကမေးတော့ အာကာ ရင်ဘတ်ကိုလက်ပုတ်ပြရင်း ပြောသည် ။ စပ်ဖီးဖီးမျက်နှာကြီးက အချိုးမပြေလှတာမို့ မင်းမဟော်ဝင်နှိပ်ကွပ်သည် ။

"ကြည့်လည်း လုပ်ဦး အာကာ၊ ခဏ ခဏထိနေရင်း မင်းအသည်းတွေ ပဲ့ကြွေကုန်လိမ့်မယ်၊ မကောင်းဘူးဟ"

"ကြွေစမ်းပါစေကွာ၊ လန်းလန်းလေးတွေကြောင့် ကြွေရတာ ဖြေသာပါတယ်၊ ဟော ဟိုမှာ တစ်ယောက်လာနေပြန်ပြီ၊ ဒီတစ်ယောက်ပိုမိတယ်ကွ"

"ဟင် ဘယ်မှာ လဲ"

"ညာဘက် မဟုတ်ဘူး ဘယ်ကွ၊ မင်းတို့ ခေါင်းတွေ ဘယ်ဘက်လှည့်လိုက်"

အာကာစကားကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံးမျက်ဝန်းတွေ လမ်းမရဲ့ ဘယ်ဘက် ဦးလှည့်သွားကြပြန်သည် ။

"ဟင်"

ဝဏ္ဏနှုတ်က အာမေဍိတ်သံထွက်သွားတဲ့ အထိ ဖြစ်သွားလောက်အောင်လည်း ကောင်မလေးက ဆွဲဆောင်မှုရှိပါသည် ။ အထူးသဖြင့် ဝတ်ဆင်ထားပုံက စတိုင်လ်ကျလွန်း၏။ လက်တိုခါးရှည် နို့စိမ်းရောင်လေးက ခါးစည်းနှင့် မို့ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်ရှိသည် ။ စတော်ကင် အနက်ရော

င်ဘောင်းဘီအကျပ်က အဖျားမှာ ဇာပွင့်ဖြူလေးတွေပါသော အနားသတ်နှင့် ဖြစ်သည်။ ။

ငွေရောင်ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကလေးနှင့် အချိုးအစားကျနစွာ လမ်းလျှောက်တတ်ပုံကအစ ငေးကြည့်ချင်စရာကောင်းပါသည်။ ။

အနားရောက်လာတော့ နှုတ်ဝင်းမွတ်သော မျက်နှာလေးက လှနေတာကို ပိုမိုပေါ်လွင်အောင် ပြင်ဆင်ထားသောခြယ်သမှုနှင့် လန်းနေပါသည်။ ။ အားလုံးမေ့မောငေးကြည့်နေတုန်းမှာ ဝဏ္ဏ ထအော်သည်။ ။

"ဟာ အဲဒါ ငါ့ညီမဝမ်းကွဲကွ"

ကောင်မလေး ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၏။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပြန်လှည့်ကာ ခြေလှမ်းမပျက်ဆက်လျှောက်သွားသည်။ ။

"မင်းကတော့ အနားရောက်မှ ဆွေမျိုးတော်ပစ်လိုက်ပြန်ပြီ၊ ဘယ်တုန်းက အမျိုးတော်ပစ်လိုက်တာလဲဝဏ္ဏ"

အာကာ မကျေမနပ်ပြောတော့ ဝဏ္ဏကလည်း မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကာ ဖြေရှင်းသည်။ ။

"ဟာ ငါတကယ်ပြောနေတာကွ၊ အဲဒါနယ်ကနေ ကျောင်းလာတတ်တဲ့ ငါ့ညီမကွ၊ နာမည်ကဆွိဒါလီတဲ့ ၊ ငါနဲ့ နှစ်ဝမ်းတည်းကွတာ"

"ဟုတ်လား၊ ကောင်းတာပေါ့၊ ငါတော့ခိုက်သွားပြီ မဟော်၊ မင်းရော စိတ်ဝင်စားသလား"

"အာကာ"

ဝဏ္ဏ အသံကျယ်ကြီးနှင့် ထအော်သည်။ ။ အာကာက ဘာလဲဆိုသည့် သဘောနှင့် မေးဆတ်ကြည့်သည်။ ။ မင်းမဟော်ကတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်

က်စလုံးကိုပဲ အေးဆေးစွာကြည့်နေလိုက်သည်။ ။

"အာကာ ငါတို့ သုံးယောက်စလုံး အစောကြီးကတည်းက စည်းကမ်း ထားပြီးသားနော်၊ စကြ၊ နောက်ကြတာ သူ့ညီမ ကိုယ့်ညီမ မပါကြေး လေ၊ မင်း ဒါတွေ့ စည်းထားသင့်တယ်"

ဝဏ္ဏ အံ့ကြိတ်ရင်းပြောသည်။ ။ အာကာက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ဝဏ္ဏ မျက်ဝန်းတွေကိုပဲ စူးစူးနစ်နစ် ပြန်ကြည့်နေ၏။

"မင်း ဘာကြည့်တာလဲ အာကာ"

"မင်းကို မယုံလို့ ကြည့်တာ၊ ဟိုးအဝေးကြီးကတည်းက မပြောဘဲ အ နားရောက်မှ ငါ့ညီမဆိုတာ ယုံစရာလား"

"ဟာကွာ၊ ရုတ်တရက် ဘယ်မှတ်မိမလဲ၊ ဒါလီက အိမ်ရောက်တာ တောင် တစ်ပတ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်"

"မင်းမျက်လုံးတွေက မရိုးသားဘူး၊ ဒီတော့ ငါလိုက်မေးကြည့်မယ်"

ပြောပြောဆိုဆို ဂစ်တာကို မင်းမဟော်ဆီကမ်းပေးပြီး အာကာ လို က်ဖို့ ပြင်သည်။ ။ ဝဏ္ဏ တားမလိုပြင်ပြီးမှ ပြန်ရပ်သွားသည်။ ။

အာကာက ဆွဲဒါလီဆိုသော ကောင်မလေးနောက်ကို ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးလိုက်သွားသည်။ ။

"ဟာ သွားပြီ ဒီကောင်ကွာ"

"သွားပါစေပေါ့ဝဏ္ဏရာ၊ ဘာဖြစ်လို့ မင်းက ဒီလောက် ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေတာလဲ"

"ဒီကောင့်ပုံက တကယ်လိုက်မေးမှာ ကွ"

"အေးလေ၊ မင်းညီမဆိုတာသိရင် ပြီးတာပဲ၊ ဒီကောင် စည်းတော့မ

ဖောက်ပါဘူး"

"မပြီးဘူး၊ ဒါလီက ငါ့ညီမမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါချိန်နေတဲ့ ပစ်မှတ်လေကွာ"

အစောကြီးကတည်းက မဟော်ထင်ပါသည် ။ ဝဏ္ဏမျက်နှာက လိမ်ဆင်ကြီးဆိုတာ သိသာသည် ။ ဒါကြောင့် လည်း အာကာက တမင်သွားမေးတာပဲ ဖြစ်၏။

"အဲဒါနဲ့ တောင် မင်းက ရိုးရိုးသားသား မပြောဘူး"

"ဒါကတော့ကွာ ငါတကယ်ခိုက်နေလို့ ပါကွာ၊ ဟို မင်းကော ဒါလီကို စိတ်မဝင်စားပါဘူးနော် မဟော်"

ဝဏ္ဏ မဝံ့မရဲမေးတော့ မဟော်နှုတ်ခမ်းတွန့်ပြီးရင်း ကြည့်နေလိုက်၏။ ပြီးမှ -

"ပထမတော့ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ အာကာနှစ်ယောက်တည်း ပြိုင်မယ့်ပွဲဆိုတော့ ငါမပါလို့ မကောင်းဘူးထင်တယ်"

ဝဏ္ဏ မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် တောင်းပန်သလိုကြည့်ကာ-

"မဟော် ငါတောင်းပန်တယ်ကွာ၊ မင်းဆန္ဒ မရှိရင် ဒီပွဲတော့ လျော်ပေးပါကွာ၊ ငါဒါလီကို တကယ်ကြိုက်တာပါကွာ၊ မင်းမပါရင် ငါအာကာကိုယှဉ်နိုင်ပါတယ်"

"ငါပါတော့ကော ဘာဖြစ်လဲ၊ ကောင်မလေးရွေးချယ်ရမယ့် ကိစ္စပဲကွ"

"မဖြစ်ဘူး၊ မင်းပါရင် ငါရုံးမှာ သေချာတယ်၊ မဟော်ရာ မင်းမှာ ကကောင်မလေးတွေ အများကြီးပဲ ဥစ္စာ၊ လက်ရှိတောင် သုံးလေးယောက်

မကဘူး"

"ဟေ့ကောင် ငါ့သိက္ခာကို မထိခိုက်နဲ့ နော်၊ လက်ရှိက ဝတ်မှုနဲ့ စုလို င်ပဲ၊ ကျန်တာ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေအဆင့်ပဲရှိတယ်"

"အေးပါ၊ မင်းက တို့ ထက်ပိုပြီးစန်းပွင့်တာ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါလီ ကိုတော့ ငါ့မျက်နှာထောက်ပြီး ချမ်းသာပေးပါကွာ"

"လာပြန်ပြီ၊ ငါကပဲ မိန်းကလေးတွေဖျက်ဆီးနေတာကျနေတာပဲ၊ စိတ်ချ၊ စည်းရှိပြီးသားကွ၊ ဘဝအတွက် မရည်ရွယ်ဘဲ ဘယ်မိန်းကလေး ကိုမှ ငါနစ်နာအောင် မလုပ်ဘူးဆိုတာ ယုံ"

"အေးပါကွာ၊ မင်းစိတ်ကိုသိပါတယ်၊ ဟိုကွာ ငါက ဒီလိုပါ"

"ဟိုတွေ ဒီတွေ မလုပ်နဲ့ ၊ မင်းဒါလီကိစ္စ ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မပါဘူး၊ မင်းနဲ့ အာကာပဲရှင်း၊ ငါလစ်တော့မယ်"

"ဟင် ဘယ်လဲ"

"ငါနဲ့ မဆိုင်တော့ ပြန်မယ်လေ၊ မင်းနဲ့ အာကာပဲ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းကြပေါ့"

လက်ထဲကဂစ်တာကို ဝဏ္ဏလက်ထဲကမ်းပေးခဲ့ပြီး လမ်းဘေးမှာ ရပ်ထားသော ကားဆီ သူလှမ်းခဲ့သည် ။

ဝဏ္ဏကတော့ ကျေနပ်စွာကျန်ခဲ့မှာ သေချာ၏။ ဒါလီဆိုသော ကောင်မလေးအရေးကိစ္စမှာ သူမပါတာမို့ ဒီကောင် ဝမ်းသာသွားတာ အထင်အရှား။

အာကာနှင့် ဝဏ္ဏတို့ နှစ်ယောက်ပဲ ဘာတွေဆက်ဖြစ်မည်မသိ။

ဒီပွဲမှာ သူကတော့ ပရိသတ်တစ်ဦးအဖြစ်ပဲ စောင့်ကြည့်ရတော့မည်

အခန်း (၃)

"မပြောချင်လို့ မပြောဘဲနေတာနော်၊ မပြောရဲလို့ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီအိမ်မှာ အားလုံးလည်ပတ်အဆင်ပြေနေအောင် တာဝန်ယူပေးထားတာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်စရာမရှိဘူး"

ဖိနပ်ကြိုးချည်နေဆဲမှာ ပဲ စူးခနဲထွက်ပေါ်လာသော ဒေါ်မိုးမြင့်စံစကားကြောင့် မဟော် ခေါင်းမတ်သွားသည်။ ။

ဒါ ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ၊ အသေအချာ မသိသေးခင်မှာ ပဲ အံ့တွေ တင်းတင်းကြိတ်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ ။ ပြီးတော့ ဒေါ်မိုးမြင့်စံရှိသည့် ဧည့်ခန်းထိုင်ခုံတွေဆီ လှည့်ကြည့်မိ၏။

ဒေါ်မိုးမြင့်စံက ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကော်ဖီတစ်ခွက်၊ သတင်းစာတစ်စောင်နှင့် ဟန်ကျပ်ကျရှိုနေလျက်မှ လှမ်းပြောနေတာဖြစ်သည်။ ။

ဒါပေမဲ့ သူမရှေ့မှာ က မိုးကျော်ရှိနေသည်။ ။

သူမသားကိုပဲ ဒေါသထွက် ဆုံးမနေတာလား။ တမင်သိချင်တာမို့ နားစွင့်နေလိုက်မိ၏။

"ဘာမှ မပြောတာကို အလိုက်တသိတော့ နေဖို့ လိုတယ်၊ အငြိမ့်သားထိုင်စားပြီး လူတွေကို မကျေမနပ်ကြည့်နေတာတော့ မဟုတ်သေးဘူး"

မိုးကျော်က သူ့ကိုလှမ်းကြည့်နေတာမို့ သူ ပိုလို့ ဒေါသတွေထွက်လာ

သည် ။ ဒေါ်မိုးမြင့်စံ သူ့ကိုရည်ညွှန်းနေတာလား။

"ဒီမှာ အန်တီမိုး ဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်တော့်ကိုလား၊ မိုး ကျော်ကိုလား"

ဆတ်ခနဲထရပ်ပြီး သူ ဘုဆတ်ဆတ် မာထန်ထန်မေးလိုက်တော့ ဒေါ်မိုးမြင့်စံမျက်နှာ ရဲရဲနီသွားကာ ဒေါသတွေနှင့် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားခဲ့သည် ။

"အမလေး လေး ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း၊ လူကြီးကိုပြန်မေးနေတဲ့ လေ သံက လူမိုက်ဆန်လိုက်တာ၊ ဒီမှာ မင်းမဟော် မင်းအိမ်မှာ တို့ နေနေတယ်ဆိုပေမယ့် စီးပွားရေးကိစ္စမှန်သမျှ တို့ ကပဲ ဦးဆောင်နေတာပါ၊ မင်း အဲဒီလိုလေသံမျိုးနဲ့ မဆက်ဆံသင့်ဘူး"

ဒေါ်မိုးမြင့်စံလေသံက ဒေါသသင့်နေတော့ မဟော်လည်း ပခုံးတွန့်မဲ့ လိုက်ရင်း ထရပ်မိသည် ။ ဒီလိုလေသံနှင့် လာဆက်ဆံလို့ ကတော့ မင်း မဟော်တို့ ဘယ်တုန်းကမှ ငြိမ်မခံတတ်တာသိလျက်နဲ့ ။

"ကျွန်တော် အစကတည်းက ဒီလိုပဲပြောတတ်တာ အန်တီမိုး မသိဘူးလား၊ အိညက်ညက်နဲ့ ပြောတတ်တာ ယောက်ျားတွေရဲ့ အလုပ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ အခု အန်တီမိုးဦးစီးနေရတယ်ဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းတွေမှာ ထိုက်သင့်တဲ့ လခပေးပြီး ခန့်ထားတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ အန်တီမိုးကို ဘယ်သူမှ ခိုင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ခဏတစ်ဖြုတ် သွား၊ ရုံးခန်းထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ပြီး ပြန်လာရတာကို အသံကောင်းဟစ်မနေနဲ့ ဗျာ၊ အထင်လည်း မကြီးဘူး"

"ဘာပြောတယ်"

အနာပေါ်တုတ်ကျသလို ဒေါ်မိုးမြင့်စံ ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားသည် ။ မျ

က်နှာကြီးလည်း ရဲရဲနီလာကာ -

"မင်း ငါ့ကို မစော်ကားနဲ့ မဟော်၊ မိသားစုရဲ့ စီးပွားရေး တိုးတက်အောင် ငါ ဘယ်လောက်အပင်ပန်းခံပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မင်းမသိပါဘူး၊ အဲဒီလိုစီးပွားရေးကိစ္စတင် မကဘူး အိမ်မှုကိစ္စတွေလည်း ငါပဲလုပ်ပေးနေခဲ့တာ မင်းမျက်မြင်ပဲ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်မငြင်းပါဘူး၊ အန်တီမိုး သွားလာလှုပ်ရှားပေးနေရတာအတွက်လည်း ဒယ်ဒီက ထိုက်သင့်တဲ့ လစာ ငွေ သတ်မှတ်ပေးထားတာပဲ၊ ဘာမှ ဂုဏ်ဖော်ပြနေစရာမလိုဘူးလေ"

တစ်ခွန်းမခံဘဲ ချေပနေတော့ ဒေါ်မိုးမြင့်စံ မျက်နှာကြီး သပြေသီးမှည့်ကြီးလို ညိုညစ်လာ၏။ မထီတရီမျက်ဝန်းတွေနှင့် ရပ်ကြည့်နေသော မင်းမဟော်ကို စားမတတ်ဝါးမတတ်ကြည့်ကာ -

"ငါကဂုဏ်ဖော်နေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းသိအောင် ပြောနေတာ၊ ပြောမှ သိမှာ ကိုး၊ အံ့လည်း အံ့ပါရဲ့ ၊ အဒေါ်ကိုတောင် မိထွေးလို ဆက်ဆံနေတာ၊ ဒီမှာ မဟော်"

"ပြောစရာရှိရင် မြန်မြန်ပြောဗျာ၊ အချိန်မရဘူး"

"တွေ့လား၊ ပြောနေရင်းနဲ့ တောင် လေသံပိုဆိုးလာတယ်၊ မအေက နူးညံ့သလောက် သူ့ကျမှ ဘယ်လိုဗီဇဆိုးက ပါလာသလဲ မသိဘူး၊ လူကြီးကိုတော့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆက်ဆံသင့်တာပေါ့"

"ဟာဗျာ တော်ပြီ၊ တကယ်နားပူတယ်၊ အိမ်မှာ မနေချင်တာ အဲဒါတွေကြောင့် ပဲ"

"ဒါဆိုလည်း မနေနဲ့ လေ၊ အခုချက်ချင်း ဆင်းသွား"

"ဘာဗျ"

မင်းမဟော် အော်သံကြီးစူးခနဲ ပေါ်ထွက်လာရင်း ဖြူနုသောမျက်နှာက ဒေါသကြောင့် ရဲရဲနီလာတာ အထင်အရှား။

"ကျွန်တော်က အိမ်ကဆင်းသွားရမယ်၊ ဟုတ်လား"

"ဆင်းသွားပေါ့၊ မင်းက အိမ်မှာ မနေချင်ဘူးဆို"

"ကျွန်တော်က ဘာလို့ ဆင်းရမှာ လဲ၊ ဒါကျွန်တော့်မိဘတွေ ပိုင်တဲ့ အိမ်ဗျ၊ အမွေအားလုံးကို ဆက်ဆံပိုင်ခွင့်ရှိတာ ကျွန်တော်ပဲ"

"မင်းတစ်ယောက်တည်းပိုင်တာ မဟုတ်ဘူး မင်းမဟော်၊ ပြီးတော့ အမွေဆိုတာ ဆက်ခံထိုက်မှ ပိုင်ဆိုင်မှာ ၊ မင်းလိုသားမျိုးနဲ့ မထိုက်တန်ဘူး"

"ဟား ဟား ဟား"

မင်းမဟော် ဟားတိုက်ရယ်မောပစ်တော့ ဒေါ်မိုးမြင့်စံ ဒေါသတကြီးနှင့် ငေါက်ခနဲထရပ်သည် ။

"မဟော် မင်းဇော်ကားတာတွေ များ နေပြီ၊ ငါဘာမှ မတုံ့ပြန်ဘူးဆိုပြီး ရောင့်တက်မနေနဲ့ "

"ဟုတ်တယ် မဟော်၊ မင်းက အမြဲတမ်း ပြဿနာရှာနေတာပဲ"

တချိန်လုံးငြိမ်သက်နေသော မိုးကျော်ကပါ မိခင်ဖြစ်သူဘက်က ဝင်ပြောလာ၏။ ဒီကောင်နှင့် သူက သိပ်မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြတာ မဟုတ် ။ မတတ်သာလို့ ဆိုင်မိရင်တောင် စကားတစ်ခွန်းပြောဖြစ်တာ မဟုတ်။ အခုမှ အမေ့ဘက်ကဝင်ပါပြီး သူ့ကိုပြောလာတာတော့ မခံနိုင်။

"ဟေ့ကောင်မိုးကျော် မင်း ဝင်မပါနဲ့ ၊ ပြဿနာရှာတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒါငါ့အိမ်၊ ငါ့ခြံပဲ"

"အေး မင်းတို့ ကို မှီခိုနေရတယ်ဆိုပြီး အဲဒီလို အနိုင်မကျင့်နဲ့ ၊ မင်းမ ကျေနပ်ဘူးဆိုရင် အားလုံးရှင်းလင်းသွားအောင် အမွေခွဲကြမယ် "

"ရတယ်လေ၊ ရှေ့နေကြီးကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ပေါ့၊ ဘယ်သူ့အသာ စီးရမလဲဆိုတာ ကလေးတွေကအစ သိတယ်၊ ပြီးတော့မှ မင်းတို့ ဘက် က ဘွာမခတ်ကြေးနော်၊ ငါကတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငဲ့ညှာမှာ မဟုတ်ဘူး "

"မဟော် နင့်စကားတွေ ကြမ်းလှချည်လား၊ အမှန်ဆို ငါတို့ နဲ့ နင်က အမျိုးရင်းကြီးတွေနော်၊ နင်က ဘာအငြိုးတွေနဲ့ ဒီလောက်အထိ ပြတ် သားနေချင်တာလဲ၊ အမလေး ကိုဖြူရေ ရှင်ကသာ စိတ်ချမ်းသာနေနိုင် တာ၊ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မတို့ မှာ က ငရဲမီးကြီး မျိုချထားရသလိုပဲ၊ အီး ဟီး ဟီး"

အဝေးကိုရောက်နေသော ဒယ်ဒီကို အော်ဟစ်တမ်းတပြီး ဒေါ်မိုးမြင့် စံ ငိုပါတော့သည် ။ မိုးကျော်က မိခင်ဖြစ်သူကို ထွေးပွေ့ထားရင်း သူ့ကို မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် ကြည့်သည် ။

သူကလည်း အလျှော့မပေးဘဲ ခပ်စူးစူးပြန်စိုက်ကြည့်ပြီးမှ ချာခနဲလှ ည့်ထွက်ခဲ့သည် ။

မိုးကျော်က ဒေါ်မိုးမြင့်စံရဲ့ ပထမအိမ်ထောင်နှင့် ရခဲ့သော သားဖြစ် သည် ။ ထို့ကြောင့် သူနဲ့ သွေးဝေးလွန်းပါသည် ။ ဒေါ်မိုးမြင့်စံကလည်း သူမကိုယ်သူမ အဒေါ်ရင်းတစ်ယောက်ဟု နာမည်ကောင်းယူထားပေမယ့် သုံးလေးဝမ်းကွဲလောက် ဝေးလွန်းပါသည် ။

ထိုအသိကြောင့် လည်း သူတို့ သားအမိတွေ ဘာပဲပြောပြော သူ အ ကောင်းမမြင်နိုင်ပါ။ ယုံကြည်မှုလည်း လုံးဝမရှိ။ ဒါကြောင့် လည်း သူ ဆက်ဆံသမျှက ရိုင်းစိုင်းသည် ဆိုချင်ဆို။

ရင်မှာ နောင်တရစရာအကြောင်းမရှိတာ အမှန်။

အခန်း (၄)

"ငါမအားဘူး မခ"

ခတ်ပြတ်ပြတ်ငြင်းဆိုပြီး မောင်းထုတ်ပေမယ့် နှင်းမခ ထွက်မသွား
သေးဘဲ အနားမှာ ပေရပ်နေတုန်းဖြစ်သည်။ ။

"ကိုကိုကလည်း တစ်ခါတလေလေး တောင်းဆိုမိတာကို၊ နော် လိုက်
ပို့ပေးပါ ကိုကိုရယ်"

ငိုမဲ့မဲ့အသံလေးနှင့် ချွဲနဲ့နဲ့ပြောလာပေမယ့် မဟော် ရင်ထဲမှာ သနား
စိတ်တို့ တစ်စက်လေးတောင် ဖြစ်မလာပါ။

"ငါမအားလို့ မအားဘူးပြောပြီးပြီ၊ လိုက်နှောင့်ယှက်မနေနဲ့ မခ၊ ကဲ
သွားပါတော့၊ နင့်အစ်ကို မိုးကျော်ကို ခေါ်သွားစမ်းပါ"

စကားဆုံးသည် နှင့် နံရံမှာ ထောင်ထားသည့် ဂစ်တာကိုဆွဲယူကာ
ခြံထဲဆင်းဖို့ ဟန်ပြင်မိသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ စားပွဲပေါ်က ဟန်းဖုန်းလေးက မြ
ည်လာပြန်သည်။ ။

မကိုင်ဖြစ်သေးဘဲ နှင်းမခကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ သူ့မျက်ဝန်း
တွေထဲက အရိပ်တွေကို မြင်တွေ့သွားမှ နှင်းမခ ပခုံးလေးတွန့်ပြီး လှည့်
ထွက်သွားခဲ့သည်။ ။

သည် တော့မှ ဖုန်းလေးကိုကောက်ယူလိုက်သည်။ ။ မှတ်မိနေသောဖု

န်းနံပါတ်လေးကိုမြင်တော့ ဒေါသစိတ်တို့ ချက်ချင်း ဒီရေလိုတိုးလာပြန်
၏။

ချစ်သက်ငြိမ့်ဆီက ဖုန်းပဲဖြစ်မည်။ သူမ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီပေါ့။

"ဟဲလို မောင်လား၊ ငြိမ့်ပါ"

"ပြော ငြိမ့်၊ မင်း ဘယ်ကဆက်နေတာလဲ၊ မန္တလေးကလား"

"မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရဲ့ ၊ ဒီနေ့ပဲ ငြိမ့်ပြန်ရောက်တာ"

ငြိမ့်အသံကိုကြားနေပေမယ့် သူ့ရင်ထဲဒေါသတွေက ပြေလျော့မသွား
ခဲ့တာ သေချာသည် ။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပတ်လောက်ကတည်းက ငြိမ့် သူ့
ကိုမသိမပေးဘဲ မန္တလေးကို ထွက်သွားခဲ့တာဖြစ်သည် ။

သူ့စိတ်ကိုသိလျက်နဲ့ ငြိမ့်အခုလို လုပ်သွားတာကတော့ သူ ဘယ်လို
မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တာ အမှန်ဖြစ်သည် ။

"မောင်"

"ပြော"

"စိတ်ဆိုးနေတာလားဟင်"

"စိတ်ဆိုးတာက ပြီးသွားပြီ၊ အခု မင်းက ငါ့ရင်ထဲမှာ ကို မရှိတော့
တာ"

အပြတ်ကို ပြောပစ်လိုက်သည် ။ ချက်ချင်းတောင်းပန်စကားတွေဆို
လာသော ငြိမ့်အသံကို ကြားရပြန်၏။

"ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ မောင်ရယ်၊ ငြိမ့် တောင်းပန်ပါတယ်၊
အခုသွားတာက သူငယ်ချင်းတွေက လက်မှတ်ဝယ်ပြီးနေလို့ ပါ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း ကိုယ့်စကားကို နားထောင်သင့်တယ်၊ နားမ

ထောင်ဘူး၊ အလေးမထားဘူးဆိုတော့လည်း လမ်းခွဲကြရုံပေါ့ကွာ"

"ဟင် ဘာရယ် မောင်၊ လမ်းခွဲကြမယ်၊ ဟုတ်လား"

"ဒါ အကောင်းဆုံးပဲလေ၊ အပွင့်လင်းဆုံးပြောရရင် မင်းကို ကိုယ် တော်တော်စိတ်ကုန်နေတာ ကြာပြီ ငြိမ့်"

"ဘာပြောတယ် မင်းမဟော်"

ချစ်သက်ငြိမ့်လေသံက မာတင်းသွားခဲ့တာ မခံချင်စိတ်မာနကြောင့် ဖြစ်မည်ထင်သည် ။ မင်းမဟာ နှုတ်ခမ်းတွန့်ပြီးလိုက်တာကိုလည်း သူ မ မြင်တွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။

"ပြောစမ်းပါ မင်းမဟော်၊ ရှင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ"

မောင်တွေ၊ ဘာတွေ ပျောက်ကုန်ကာ နာမည်တွေခေါ်ပြီးတောင် ပြောလာသည် ဆိုမှ တော့ အခြေအနေက တင်းမာသွားပြီဟု သူသိသည် ။ ဒါလည်း ကောင်းပါသည် ။ တကယ်ဆို လမ်းခွဲပြတ်သင့်နေတာ နှစ်ဦးကြားမှာ ကြာခဲ့ပြီ။

"မင်းကြားပြီးပြီပဲ ငြိမ့်၊ ကိုယ် ထပ်ပြောရဦးမှာ လား"

"ကောင်းပြီ မင်းမဟာ၊ ချစ်သက်ငြိမ့်ဘဝမှာ ဘယ်ရည်းစားကမှ အရင်ဆုံးဖြတ်တာ မလိုချင်ဘူး၊ လမ်းခွဲစတမ်းဆိုရင် ကျွန်မက အရင်ဆုံး လမ်းခွဲပြတ်စဲချင်တာ"

မခံချင်စိတ်နှင့် ချစ်သက်ငြိမ့် မာနထောင်ပြနေသည် ။ ငွေကြေးခန ရော ရုပ်ရည်အလှအပမာနတွေပါ အမြင့်ဆုံးမှာ ရှိသည့် ချစ်သက်ငြိမ့် ခု လောက်ဆို အသားတွေတုန်အောင် ဒေါသထွက်နေမှာ သူသိပါသည် ။

"ကောင်းပြီ ငြိမ့် မင်းကျေနပ်သလို မင်းက လမ်းခွဲပြတ်စဲတယ်လို့ ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ။ ကိုယ် ကျေနပ်တယ်"

"ကျေနပ်တယ် ဟုတ်လား၊ ရှင်က အနိုင်ပိုင်းသွားတာပဲ၊ ကျေနပ်မှာ ပေါ့၊ ကျွန်မကတော့ မကျေနပ်ဘူး"

"မင်းကျေနပ်အောင် ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမှာ လဲ၊ အားလုံးသိအောင် မင်းက ကိုယ့်ကိုဖြတ်သွားတယ်ဆိုပြီး လိုက်ကြော်ငြာပေးရမှာ လား ချစ် သက်ငြိမ့်"

"တောက်၊ တော်တော့ မင်းမဟော်"

တော်တော့ဆိုတာ တက်တစ်ချက်ခေါက်ပြောပေမယ့် ဖုန်းက မချ သေး။

"မင်းမဟော်ရဲ့ သမိုင်းမှာ ဘယ်မိန်းမကိုမှ အောက်ကျမခံခဲ့ဖူးဘူး ချစ်သက်ငြိမ့်၊ ဘယ်ရည်းစားကိုမှ လည်း အမုန်းအငြိုးတွေနဲ့ လမ်းမခွဲခဲ့ဖူး ပါဘူး။ မင်း ဆန္ဒရှိရင် မိတ်ဆွေအဖြစ် အမြဲတမ်းအသင့်ပါ ကဲ ဘိုင့်"

ပြောပြီး ဖုန်းကိုပါ တစ်ခါတည်းပိတ်ပစ်လိုက်မိသည် ။ ချစ်သက်ငြိမ့် ဘယ်လောက်ထိ ဒေါက်ကျန်ခဲ့မည် မသိပါ။

ချစ်သူရည်းစားတွေ အများကြီး ထားခဲ့ဖူးသည် ။ ချစ်သက်ငြိမ့်နှင့် မှ အတော်ကို စိတ်ပျက်သွားခဲ့တာဖြစ်သည် ။

အခုတော့ ဇာတ်လမ်းက ပြီးပြတ်သွားခဲ့ပြီ။

"ကိုကိုကောင်မလေးနဲ့ ပြဿနာတက်နေတာလား"

နှင်းမခအသံကြောင့် လှည့်ကြည့်တော့ ကောင်မလေး ဘယ်အချိန် ကတည်းက ရပ်နားထောင်နေသည် မသိ။

"နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ငါဖုန်းပြောနေတာကို ခိုးနားထောင်နေတာ ပေါ့လေ"

"အံ့မယ် ခိုးနားထောင်စရာလား၊ အခန်းအပြင်မှာ ရပ်နေရင်း အလို လိုကြားနေရတာပါနော်၊ အဲဒါ ချစ်သက်ငြိမ့်ဆိုတဲ့ ကိုကိုကောင်မလေးမ ဟုတ်လား"

"စပ်စုမနေနဲ့ သွားတော့၊ ဒါငါ့ကိစ္စ"

ပြောပြီး ဂစ်တာကိုကောက်ယူကာ သူ လက်ကွက်စမ်းနေတော့ နှင်း မခ မကျေမနပ် နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ ထွက်သွားခဲ့၏။

ဘယ်လိုကောင်မလေးမှန်းလည်း မသိပါ။ သူ ဘယ်လောက်ပြောပြော မနာတတ်သောကောင်မလေးက ဒေါ်မိုးမြင့်စံရဲ့ သမီးငယ်မို့ သူ အရောမဝင်ဘဲနေခဲ့သည် ။

ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးကတော့ သူ့ကိုပဲ ခင်မင်နေသည် ။ ဒါကို ဒေါ်မိုးမြင့်စံက ဘာမှ မပြောပေမယ့် မိုးကျော်ကတော့ ကျေနပ်ပုံမရပါ။

သူ့ညီမနှင့် သူ ပတ်သက် စကားပြောတာမျိုးတောင် အလိုရှိပုံမရပါ။ ဒါကြောင့် လည်း သူ့ဘက်က အရွဲ့တိုက်ကာ တစ်ခါတစ်ခါတော့ စကားပြော ဖြစ်၏။

ထိုထက်တော့ မပိုခဲ့တာ သေချာသည် ။

မောင်နှမတွေဆိုပေမယ့် သွေးက သိပ်ဝေးလွန်းတာကိုလည်း သူနား လည်သည် ။ ကိုယ့်ထက် လေး ငါးနှစ်လောက်ငယ်သော နှင်းမခကိုလည်း ညီမလေးလိုပဲ စိတ်က သဘောထားသည် ။

ကလေးဆန်စွာ ခင်မင်စရာကောင်းတာမှန်ပေမယ့် သူ့အမေအစ်ကို တွေနဲ့ ကိုယ်က ဘယ်လိုမှ သဟဇာတမဖြစ်လေတော့ -

ဝေးဝေးနေတာပဲ ကောင်းပါသည်။ ။
